

Prædiken til 19. søndag efter trinitatis

Joh. 1, 35-51

Det er en velkendt sag, at mange moderne mennesker – i hvert fald i vores del af verden – har det svært med at tale om Gud. Ja, for mange, måske de fleste, er det noget nær umuligt. Til gengæld har vi i de senere år set – eller rettere hørt – at mange, også moderne mennesker gerne og ubesværet taler om det guddommelige – eller måske mere hyppigt: om det spirituelle – som jo betyder: det åndelige. Ja, spiritualitet er faktisk kommet på mode.

Overfor denne moderne tale har vi så kristendommen, som er så gammeldags, at den bliver ved med at tale, ikke om det guddommelige, men om Gud, Himlens og jordens skaber.

Men når det er sagt, så melder spørgsmålet sig: Hvor finder mennesket så Gud, eller hvordan får et menneske med Gud at gøre? Her er kristendommens svar for det første, at mennesket - ethvert eksisterende menneske - på forhånd og uundgåeligt har med Gud at gøre, simpelthen i og med, at det er til og lever. Ingen skabning kan eksistere et sekund uden at have med Skaberen at gøre. For af ham modtager alle skabninger hvert øjeblik deres liv. Ja, kun i kraft af Skaberen stadige skaben og opretholdelse er en

skabning overhovedet til, så sandt som Gud er magten til at være til i alt, som er til, for at bruge en berømt formulering af afdøde professor K.E. Løgstrup, en sætning, som også Luther kunne bruge, og som vi for øvrigt møder hos flere af oldkirkens store teologer: Gud er magten til at være til i alt, som er til.

Det er det første, kristendommen har at sige. Til forskel fra den intetkønsagtige spiritualitet eller talen om det guddommelige, så har kristendommen en egentlig skabelsestro eller rettere en skaber-tro. Det er jo det, vi hører ved døbefonten, når et barn bliver spurgt om den apostolske tro og på den bekendelse bliver døbt ind i troen på ”Gud Fader, den almægtige, Himlens og jordens skaber”.

Spørger man dernæst kristendommen om, hvor og hvordan vi så møder den almægtige Gud, sådan at vi kan kende ham som vor skaber og himmelske Fader, som vi kan tale til og høre tale til os – spørger man med andre ord, hvor og hvordan vi kan møde skaberen, ikke som et intetkønsagtigt ”noget”, som det guddommelige eller en guddommelig ”energi”, men som en person, der taler til os i menneskesprog, som vi kan forstå og

forholde os til – ja, så er dåbens trosbeken-
delse ikke mindre tydelig, når den fortsæt-
ter med at tale om Jesus Kristus, Guds én-
bårne Søn, vor Herre, som er blevet menne-
ske ved Helligåndens kraft og født af Jomfru
Maria som vor broder og frelser.

Når kristendommen taler om Gud, så fører
den os altså ikke ind i os selv eller i vores
jeg for at finde det guddommelige dér, så-
dan som det er tilfældet i megen religiøsitet,
både den gamle og den nye.

Nej, kristendommen viser os ud af os selv,
idet den peger på noget, der er sket og sker
midt iblandt os i den ydre verden.

Det var jo præcis dén besked, de første di-
sciple fik, da de stod sammen med Johannes
Døberens ved Jordanfloden. Da Jesus kom-
mer gående, siger Johannes til to af sine
disciple: ”Se, dér er Guds Lam!” Han kunne
også have sagt: ”Se, dér er Guds Søn! I dette
menneske er det Skaberens selv, der kommer
jer i møde som person og taler til jer!”

De to disciple følger efter ham, som Johan-
nes har udpeget som Guds Søn, og de spør-
ger ham: ”Rabbi (Mester), hvor bor du?”
Dvs. hvor er du, så vi kan komme og høre dit
ord og være hos dig i dit fællesskab? Han
siger: ”Kom og se!” Og de går med og ser,
hvor han bor ”og bliver hos ham den dag...”.
Som I kan høre, er det ikke i menneskets
indre spirituelle eller religiøse liv, dette
sceneri udspiller sig. Nej, det er i den ydre
og legemlige verden, hvor menneske møder
menneske, og hvor ordet er det, der forbin-
der mennesker med hinanden.

Ja, det kan være udmærket at høre om,
hvordan de første disciple mødte Jesus og
fandt hans ”bolig”, så de kunne være hos

ham og høre hans ord. Men hvad med os, der
lever nu så længe efter det, vi hører om i
evangeliet? Hvordan kommer vi i forbindel-
se med ham? Hvor finder vi hans ”bolig”, så
vi kan høre ham og være ham nær?

Dét er et reelt spørgsmål. Og samtidig er det
et spørgsmål, som ikke er uden smerte og
anfægtelse, hvorfor man da heller ikke for
hurtigt skal gøre sig færdig med det, endsige
tage ethvert svar for gode varer! For spørgs-
målet afspejler jo vores egen situation som
kirke og kristne i dag. Det tvinger os til at
spørge, som de første disciple, da de havde
hørt om Kristus: ”Hvor bor du?” Ja, hvor er
du nu at finde og høre for os, som lever i dag
2000 år efter, at du gik omkring på jorden?
Eller måske er det hele bare død fortid, som
vi læser om i en bog, noget, som uhjælpe-
ligt er forbi?

Som I sikkert vil vide, var det præcis dét
spørgsmål, som livet igennem bevægede og i
de første mange år også anfægtede Grundt-
vig dybt. ”Jesus, hvor er du dog henne?”
spørger han i en stor salme, som vi sang 3
vers af inden prædikenen. Desværre er hele
salmen ikke kommet med i den nye salme-
bog, men den findes i salmebogstillægget 46
salmer og hedder altså: ”Jesus, hvor er du
dog henne?” – underforstået: nu – for os.

Det svar, som Grundtvig efter lang tids sø-
gen og famlen opdagede, det var ikke noget
nyt og aldrig før hørt. Tværtimod. I virke-
ligheden opdagede han ikke andet end det,
som havde været der hele tiden, ja, været en
virkelighed lige fra kirkens første begyndel-
se - det, som Det nye Testamente, altså skrif-
ten, selv forudsætter og bevidner på hver
eneste side, nemlig, at Kristus er den op-

standne og levende, som er til stede i sin
menighed og hér selv taler til os, ikke i døde
bogstaver i en bog, men i levende ord, og dét
netop på de steder, hvor han selv har sagt, at
han vil være hos os og tale personligt til os: I
den dåb, som han selv har befalet ”i Fade-
rens og Sønnens og Helligåndens navn”, og i
den nadver, det måltid, hvor han den sidste
aften pålagde sin kirke at spise og drikke
hans legeme og blod til hans ihukommelse -
og i den dertil knyttede mundtlige forkyn-
delse af syndernes forladelse i hans navn.

Her, hvor han selv har sat os stævne, vil han
nu - i dag - findes af os. Her er hans ”bolig”
hos os. Her taler han nu til os nådens og
sandhedens ord, der stadig udretter ”store
ting”.

Her - i hans kirke og menighed - skal altså
vi, som lever nu, finde ham og i tro på hans
ord se hans herlighed, se hans guddommelig-
hed, - ikke vores! - den, som han har fra Fa-
deren, fuld af nåde og sandhed.

Men vi ser ham jo ikke åbenlyst. Nej, nu
som dengang får mennesker kun øje for Jesu
herlighed og guddomsmagt, når de hører og
tror hans ord som Skaberens, Faderens,
egen tale til os.

Deri deler vi vilkår med de første disciple, i
at troen er fordret. Heller ikke dengang så
man jo hans guddommelige herlighed med
det blotte øje. Var det tilfældet, var det
næppe gået ham, som det gjorde.

Nej, dengang som nu er det troens tid, den
tro, som forlader sig på ordet, som den hører
af hans mund. Når derfor mennesker i dag
spørger efter Gud - hvis det er det, de spør-
ger efter - eller spørger efter tro, efter håb
og mening, efter frihed og mod til at leve, ja,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

så er kristendommens svar præcis det samme som det, de første disciple fik: ”Kom og se!” Eller som vi om et øjeblik skal synge med Grundtvig:

Luk øjne op, al kristenhed!
Se, hist, hvor fuglen synger,
sig bakke op og bakke ned
end kirkestien slynger!

Og Grundtvig mener: Følg den sti – altså kirkestien – så kommer du til hans bolig hos os nu. Og når du er kommet indenfor i huset, i kirken, så

Luk øren op, al kristenhed!
og hør, at Guddoms-manden
med liv og lys og Himlens fred
er og hos os opstanden!

Ja,

Her ånd og liv er end hans ord,
her vendes sorg til glæde,
og grant (tydeligt) det mærkes ved hans
bord,
at han er selv til stede.

Amen

Knud Nyboe Rasmussen
Tidl. Skive

Salmer:
123, 404, 407, 243, 164, 329